

3. Zarzut trzeci oparty na naruszeniu zobowiązań Unii Europejskiej wynikających z art. 8 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, naruszeniu art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz wynikającym z tego naruszeniu prawa własności i prawa do ochrony własności skarżącej.

— W tym względzie podniesione zostało, że zaskarżona decyzja narusza art. 8 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, art. 1 protokołu dodatkowego do tej konwencji oraz art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w zakresie w jakim ogranicza prawo skarżącej do niezakłóconego korzystania z majątku.

4. Zarzut czwarty oparty na naruszeniu art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001.

— Zdaniem skarżącej zaskarżona decyzja narusza art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 z uwagi na fakt, że ujawnienie spornych informacji poważnie szkodzi procesowi decyzyjnemu Komisji Europejskiej oraz pozwanej, które zajmują stanowisko w kwestii zezwolenia na stosowanie danej substancji, gdyż ujawnienie spornych informacji nie jest uzasadnione nadrzędnym interesem publicznym, a w swej decyzji strona pozwana nie wskazała nawet publicznego interesu, który przeważa nad koniecznością ochrony rzeczonych praw skarżącej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396, s. 1)

⁽³⁾ Porozumienie w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (TRIPS) z dnia 15 kwietnia 1994 r. (Dz.U. L 336, s. 214)

Skarga wniesiona w dniu 4 kwietnia 2014 r. – Volkswagen przeciwko OHIM (EXTRA)

(Sprawa T-216/14)

(2014/C 194/36)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Volkswagen AG (Wolfsburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat U. Sander)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 6 lutego 2014 r. w sprawie R 1788/2013-1;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „EXTRA” dla towarów i usług z klas 12, 28, 35 i 37 – zgłoszenie nr 11 769 155

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.